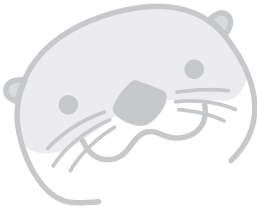

Rose

อัลฟาต้อง (ห้าม) รัก

诟病

1

池总渣

จื่อจ่งจา

เขียน

เมิ่งเหวิน

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

โอเมก้าควรจะคู่กับอัลฟา ทว่าฉีป้อเหยียนกับจี้วี่งต่างเป็นอัลฟากันทั้งคู่ แต่พวกเขาก็ยังห้ามใจตัวเองไม่ให้อีกกันไม่ได้ และแล้วสุดท้ายเมื่อหกปีก่อน เหตุการณ์บางอย่างทำให้พวกเขาต้องจบความสัมพันธ์ลง แต่เรื่องราวระหว่างที่คบกันก็ยังติดค้างอยู่ในใจของทั้งคู่มาจนถึงทุกวันนี้

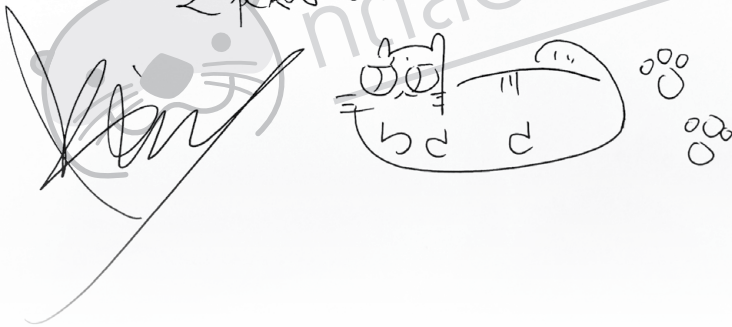
เรื่องราวที่เน้นความสัมพันธ์ของคู่พระนาย แต่ความสัมพันธ์ของพวกเขากลับเป็นแบบรักต้องห้ามที่ไม่สามารถเปิดเผยให้ใครรู้ แล้วความสัมพันธ์ของพวกเขาจะเป็นไปในทิศทางไหน มาร่วมหาคำตอบกันในหน้าถัดไปได้เลยคะ

Rose

จากใจผู้เขียน

希望泰国的读者们喜欢
这本书,也希望泰国的读者们
如文中主角那样心想事成
得偿所愿,所奔赴的方向
是最美好的春光 ♡

หวังว่านักอ่านชาวไทยจะชอบหนังสือเล่มนี้
และหวังว่านักอ่านชาวไทยจะสมหวังทุกประการ
ความปรารถนาเป็นจริงเหมือนตัวละครในเรื่อง
เส้นทางที่มุ่งไปคือแสงสว่างแห่งฤดูใบไม้ผลิที่งดงามที่สุด

池总渣 魏静姝

กดลองอ่าน

Trigger Warning

- **Attempted Rape** การพยายามข่มขืน
- **Attempted Suicide** การพยายามฆ่าตัวตาย
- **Animal Death** มีสัตว์ตาย
- **Dubious Consent** การมีเพศสัมพันธ์โดยที่อีกฝ่ายอยู่ในสภาวะคลุมเครือ
- **Domestic Violence** ความรุนแรงในครอบครัว
- **Imprison** การกักขังหน่วงเหนี่ยว
- **Mental Illness** มีอาการป่วยทางจิต
- **Sexual Harassment** การล่วงละเมิดทางเพศ
- **Toxic Relationship** ความสัมพันธ์เป็นพิษ

12 3 4 5 6 7 8 9 10		
PROD.		
ROLL	SCENE	TAKE
DIRECTOR:		
CAMERA:		
DATE:		Day Filter

พญัสเพอร์ชี่ บรันดิสพีช เป็นหนึ่งในเครื่องตีมแอลกอฮอล์ที่จี้ว้าง ต้องสั่งทุกครั้งเมื่อมาที่บาร์เหล่า ครั้งแรกที่ซ่งเกอเห็นจี้ว้างสั่งเครื่องตีมชนิดนี้ เขายังหัวเราะเยาะอีกฝ่ายอยู่เลยวาร์สชาติมันหวานเกินไป พอปีที่ห้าก็เห็นจี้ว้างตีม ซ่งเกอจึงไม่แปลกใจอีกแล้ว

จี้ว้างเพิ่งกลับจากกองถ่าย เขานัดเจอซ่งเกอที่เดิม

ทั้งสองตีมเหล่าและพูดคุยกันเรื่อยเปื่อย บาร์เหล่ากำลังเปิดเพลง *จนฟ้าสว่าง* ที่กำลังโด่งดังมาก จีป้อเหยียนเป็นคนร้องเวอร์ชันต้นฉบับ

ซ่งเกอฮัมเพลงตามท่อนหนึ่ง ก่อนถามจี้ว้าง “นายก็ทำงานอยู่ในวงการบันเทิงไม่ใช่เหรอ เคยเจอจีป้อเหยียนบ้างหรือเปล่า?”

จี้ว้างกระดกบรันดิเข้าปากไปหนึ่งอีก พร้อมกับเท้าแขนบนเคาน์เตอร์ บาร์ เขาปรายตามองซ่งเกอก่อนพูด “ฉันเป็นแค่นักแสดงตัวเล็ก ๆ จะเคยเจอดาราดังขนาดนั้นได้อย่างไร?”

เวลาที่จี้ว้างตีมเหล่า ยิ่งดูมีเสน่ห์เข้ายายน

ต่อให้ซ่งเกอเป็นเบต้า แต่เขาก็ถูกสายตาคู่ นั้นของจี้ว้างทำให้หนังศีรษะชาหนีบ เมื่อเขากวาดตามองไปรอบ ๆ พบว่ามีโอเมก้ากำลังมองมาทางนี้ไม่น้อยเลย

ซ่งเกออิจฉาเล็กน้อย ทั้งที่จี้ว้างไม่ได้แต่งตัวเก่ง...วันนี้ก็เช่นกัน เขาใส่เสื้อแขนสั้นสีดำกับกางเกงยีน มีเครื่องประดับเพียงชิ้นเดียวก็คือสร้อยคอ แกรมซ่อนอยู่ในเสื้ออีกต่างหาก

ซึ่งเกือบเคยเห็นสร้อยเส้นนั้น มันห้อยจี้แหวนทำมือที่ไม่ได้มีมูลค่า ถ้าตกบนพื้นคงไม่มีใครเก็บขึ้นมา

จี้ว้งใส่สร้อยเส้นนี้มาหลายปีแล้ว เพราะเหตุนี้เขาจึงไม่รับงานโฆษณา เครื่องประดับแบรนด์ไหนมาก่อน ทำให้ผู้จัดการส่วนตัวอย่างฟิงโหมโหมมาก แม่เธอพยายามถามหาเหตุผลหว่านล้อม แต่จี้ว้งกลับตอบเพียง “ก็แค่ไม่เอากรีบ”

หากพูดตามตรง นิสัยเอาแต่ใจของจี้ว้งควรหายไปได้แล้ว แต่ทำอย่างไรได้ ในเมื่อเขามิใช่หน้าหล่อเหลาระดับลูกรักพระเจ้า แถมยังคงดีมาแต่เกิด

เวลาที่ฟิงโหมคิดว่าจี้ว้งคงหมดอนาคตแล้ว ก็มักมีเรื่องดี ๆ เกิดขึ้นเสมอ เช่น ช่วงนี้ละครรักวัยรุ่นเรื่องหนึ่งที่จี้ว้งแสดงเพิ่งออกฉาย เป็นละครโปรดัคชันเล็ก ๆ ที่ต้นทุนต่ำมาก แต่กลับเป็นกระแสดังเปรี้ยงปร้าง ชื่อของจี้ว้งที่แสดงเป็นพระรองจึงกลายเป็นที่นิยมในเว่ยปู้

ฟิงโหมรีบทำหน้าที่ผู้จัดการทันที เธอช่วยดันกระแสของจี้ว้งที่กำลังเป็นประเด็นร้อนบนโลกออนไลน์ สองสามวันนี้เธอจึงยุ่งจนหัวหมุน ทำให้จี้ว้งที่ไม่มีใครคอยตามคุมความประพฤติแอบหนีออกมาดื่มเหล้า

ซึ่งเกือบก็ไม่ได้คิดว่าจี้ว้งรู้จักฉีป้อเหยียน “แฟนฉันชอบเขามาก ยายนั่นไปดูคอนเสิร์ตเขาทุกครั้งเลย ได้ข่าวว่าฉีป้อเหยียนคบกับฟางเซิ่งอวี่น เธอเลยเสียน้ำตาไปหลายรอบแล้ว”

มือที่แกว่งแกว่งเหล่านี้ของจี้ว้งหยุดชะงัก ก่อนเอ่ยว่า “ฟางเซิ่งอวี่น?”

ซึ่งเกือบ “ก็ไฉนะสิ นักแสดงฟางเซิ่งอวี่น เขาเป็นไอเมก้าที่เฟื่องเดบิวต์ เดบิโตมาอย่างมีคุณภาพ ชาวบริสุทธิ์ผู้ดุดอง ได้ยินว่าเส้นใหญ่มาก เพิ่งเข้าวงการได้ปีเดียวก็ได้เล่นหนังของผู้กำกับดัง ๆ ไปหลายเรื่องแล้ว ดูเหมือนว่าจะมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนสกุลฟางเมือง B ด้วย นายว่าถ้าฉีป้อเหยียนได้แต่งงานกับเขาจริง แบบนี้จะถือว่าแต่งงานตระกูลที่มีทั้งเงินและอิทธิพลหรือเปล่า”

จี้ว้งลูบแก้มเหล้า เขาล้วงกระเป๋าเสื้อโดยไม่รู้ตัว แต่ในนั้นมีแต่ความว่างเปล่า จึงนึกขึ้นได้ว่าเขาเลิกสูบบุหรี่แล้ว

ทั้งที่จิวจะเลิกสูบได้สำเร็จแล้วแท้ ๆ แต่มันยากที่จะอดทนต่อความอยากบุหรี่ ความรู้สึกนั้นเหมือนมีมดไต่จากขาขึ้นไปที่ทำยหอย ทำให้เขาหนังศีรษะชาหนีบ “มีบุหรี่ไหม”

ซ่งเก้อแปลกใจ “นายเลิกสูบแล้วไม่ใช่หรือ” เขาขยับไปด้วย มือก็ล้วงซองบุหรี่จากกระเป๋าเสื้อมาโยกใส่มือจิวังไปด้วย

จิวังหยิบบุหรี่มาคาบแล้วจุดไฟ สารนิโคตินไหลลงคออย่างรวดเร็ว เขาค่อย ๆ ดำดิ่งลงไปในความรู้สึกของตนเอง รวากับจะลดความทรมานจากอวัยวะในที่กำลังปั่นป่วนได้

จิวังพนควันออกมา เขาไม่ได้ตอบคำถามซ่งเก้อเกี่ยวกับเรื่องของฉีโปเหยียน

เวลานี้มีคนเดินเข้ามาหาพวกเขา ฝ่ายตรงข้ามเป็นโอเมก้า

พีโรโมนกลิ่นลึบจาง ๆ ลอยมากับกระแสลม นี่เป็นการเรียกร้องความสนใจที่ค่อนข้างคลุมเครือ ไม่ประเจิดประเจ้อเกินไป ในขณะเดียวกัน ก็เป็นการแสดงออกว่ารู้สึกดีกับฝ่ายตรงข้ามอีกรูปแบบหนึ่ง

โอเมก้าเอ่ยทักด้วยความเขินอาย “คุณคือจิวังใช่หรือเปล่า”

จิวังถามอย่างเย็นชา “มีธุระอะไร”

สายตาโอเมก้าฉายแววดีใจขึ้นมาทันที “ผมชอบคุณตอนแสดงเป็นชยาเจิงซงมาก ๆ นึกไม่ถึงว่าตัวจริงจะหล่อขนาดนี้...แกมคุณยังเป็นอัลฟาอีกด้วย”

จิวังยังไม่หันได้พูดอะไร ซ่งเก้อก็ทำหน้าที่เป็นบอดี้การ์ด รีบลุกไปขวางอยู่ข้างหน้าจิวัง พร้อมฉีกยิ้มตามมารยาทและพูดอย่างสุภาพว่า “ต้องขอโทษด้วยนะครับ วันนี้คุณจิวังแค่ออกมาเต็มเหล่าฝอนคลายเท่านั้น ไม่แจกลายเซ็น และไม่อนุญาตให้ถ่ายรูปนะครับ”

ความตื่นเต้นดีใจบนหน้าชายหนุ่มหายวับไปกับตา เขาพูดไม่ออก “อะไรกัน...”

เขาหันไปมองจิวังอีกครั้ง เห็นอัลฟาก็มหันมาเล่นแก้วเหล่าตัวเอง ดูเหมือนของเหลวสีชมพูเป็นของที่เขาสนใจมากที่สุดตอนนี้ โอเมก้าคนนั้นเข้าใจทุกอย่างแล้ว สุดท้ายจึงเดินจากไป

จิ้งจอกอยากหัวเราะออกมา เขาหมอบอยู่ตรงเคาน์เตอร์บาร์ “ช่วงเก๋
เขาคงไม่ได้อยากได้ลายเซ็นหรือมาขอถ่ายรูปกับฉันหรอก”

ช่วงเก๋หันหน้ากลับมา “ฉันรู้นะ หมอนั่นนะ...อยากได้เบอร์โทร. นาย
หรือไม่ก็อยากขึ้นเตียงกับนายนั่นแหละ...แต่ว่านะ จิ้งจอก ละครที่นายแสดง
ดั่งมากเลยนะ ใครจะรู้ว่าหลังจากนี้นายอาจดั่งเป็นพลูแตกก็ได้ เพราะฉะนั้น
นายต้องรักษาภาพลักษณ์ตัวเองให้ดี อย่าให้มีข่าวเสียหาย” ช่วงเก๋พูดด้วยความ
ความจริงจัง รวากับนายหน้าที่กลัวขายสินค้าของตนเองไม่ได้

จิ้งจอกหัวเราะแล้วคืบหน้าหรือออกจากปาก ก่อนพ่นควันใส่หน้าช่วงเก๋

ช่วงเก๋โบกมือปิดควันบุหรี่ สายตาเขาจับจ้องไปที่มือจิ้งจอกโดยไม่รู้ตัว
ไม่แปลกเลยที่พี่หองอยากให้จิ้งจอกเป็นพรีเซนเตอร์ให้กับแบรนด์เครื่องประดับ
เพราะมือจิ้งจอกสวยมากจริง ๆ มีตำหนิเพียงจุดเดียวเท่านั้น...เขามีรอยแผลเป็น
เล็ก ๆ อยู่บนนิ้วนาง แต่เห็นไม่ชัดนัก

มันคือรอยแผลเป็นจากการที่จิ้งจอกไปลบรอยสักหลังเดวิด

คืนนี้คงมีลูกค้าที่เป็นแฟนคลับตัวยงของจีป้อเหยียน จอขนาดใหญ่กลาง
เวทีจึงกำลังเล่นวิดีโอที่ลูกค้าเป็นคนเลือก

นอกจากเพลงแล้ว ยังมีคลิปคอนเสิร์ต ทุกสิ่งทุกอย่างของจีป้อเหยียน
ล้วนมีอยู่ทุกที่

จิ้งจอกดึงคอเสื้อให้เปิดกว้างและสั่งเหล่าเพิ่มอีกแก้ว หนนี้ไม่ใช่
เครื่องดื่มเรียกน้ำย่อยอย่างบรันดิรสพีซแล้ว แน่นอนว่าต้องเป็นเครื่องดื่ม
แอลกอฮอล์ที่เข้มข้นกว่าเดิม มันกลบรสชาติที่ยังหลงเหลืออยู่ไปจนหมด

การกระทำที่แสนดีอันและไร้ประโยชน์นี้ยืนยันถึงการเสพติดของเขา
จีป้อเหยียนที่อยู่ในใจทั้งร้องและเต้น เสียงของเขามีเอกลักษณ์มาก
แถมการแสดงแสนซึ้งยิ่งมาพร้อมกับสายตามีเสน่ห์เย้ายวน เขายิ้มออกมา
พร้อมกับปลดกระดุมเสื้อ เรียกเสียงกรี๊ดจากด้านล่างเวทีจนดั่งกระหึ่มไปทั่ว

บนตัวเขามีเครื่องประดับที่สะดุดตาคนดูอยู่ เทปสีดาที่เขาตัดออกมา
จากตลับพันอยู่บนข้อมือสองสามารถรอบ ปลายสายเทปอยู่บนก้นกลัมนื้อ
หน้าท้องและบั้นเอวของเขา กล้องไฟก็สไปตรงจุดนั้นได้อย่างเหมาะเจาะ

เห็นวีโลน¹ ซ่อนอยู่ใต้ชุดที่เขาสวมใส่

ฉีป้อเหยียนมีแฟนคลับมากมายทั้งหญิงและชาย ครอบคลุมทุกเพศ มีตั้งแต่อัลฟาไปถึงโอเมก้า ไม่มีใครสามารถต้านทานเสน่ห์เขาได้

แฟนสาวของซ่งเก๋อชอบฉีป้อเหยียนมาก ซ่งเก๋อจึงมองฉีป้อเหยียนด้วยความชื่นซา เขาจุปากสองที ก่อนหันไปซุบซิบ “แฟนฉันบอกว่าเวลาฉีป้อเหยียนแสดงคอนเสิร์ต เขามักเอาสายเทปมาพันแบบนี้ทุกครั้ง ว่ากันว่า เป็นของที่คนรักเก๋ามอบให้เขา”

จี้ว้ดัดบุหรี ไม่ได้ตั้งใจฟังสักเท่าไร

คงไม่มีใครรู้ดีไปกว่าเขาว่าเนื้อหาในเทปนั้นคืออะไร

มันเป็นเรื่องของเขาเอง...

ราวกับเป็นความตั้งใจของฉีป้อเหยียน ทุกครั้งที่ขึ้นแสดงเขามักมีสายเทปพันอยู่บนข้อมือเขาตั้งแต่ต้นจนจบ และมีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่รู้ อยู่แก้ไข

ฉีป้อเหยียนอัดเสียงนั้นต่อหน้าจี้ว้ด เขาดีนรณชัดขึ้น เปี่ยมไปด้วยความไม่เต็มใจ เขากัดปากจนเลือดออก เพื่อพยายามกลั้นเสียงร้องของตนเอาไว้

แต่คนที่อยู่เหนือร่างกายเขาคือฉีป้อเหยียน ไม่เคยมีใครที่ไปกระตุ้นอารมณ์ฉีป้อเหยียนแล้วจากไปอย่างง่ายตายได้

เสียงของฉีป้อเหยียนในความทรงจำไม่ได้หุ้มตาแหบพร่าเหมือนอย่างตอนนี้ แต่มันเข็ช้กว่าตอนที่เขาแสดงบนเวทีเป็นร้อยเท่า

เขาพันธนาการและผูกมัดจี้ว้ดไว้ใต้ร่างกายตนเอง ชายหนุ่มกระซิบข้างหูจี้ว้ดด้วยเสียงหุ้มตา “สุขสันต์วันเกิดครับ นี่คือของขวัญวันเกิดของพี่” จี้ว้ดน้ำตาเริ่ม ตบด้วยเสียงแหบพร่า “นายนี้...บ้าเกินไปแล้ว”

ฉีป้อเหยียนกอดคอด้านหลังของจี้ว้ด กลิ่นฟีโรโมนของอัลฟาปะทะกัน อย่างดุเดือดรุนแรง คล้ายกำลังต่อสู้กันเพื่อให้อีกฝ่ายยอมศิโรราบ

ฉีป้อเหยียนได้ยินแล้วกลับหัวเราะชอบใจ ราวกับจี้ว้ดกำลังบอกรักเขา

¹ ทรงกล้ำเนื้อท้องส่วนล่างที่ตัดกับสะโพก

เทพตลับนั้นมีเพียงฉีป้อเหยียนที่ได้ฟัง และมีเพียงจี้วั่งเท่านั้นที่รู้
มันเป็นของส่วนตัวที่มอบความเจ็บปวดให้เขามากที่สุด ขณะเดียวกันก็นำ
ความสุขมาให้เขาเช่นกัน

พอออกมาจากบาร์เปล่า ช่งเก๋เอื้่นถุงใบหนึ่งให้พร้อมๆ กับบอกว่า “สุขสันต์วันเกิด นี๋ของขวัญ”

คำว่า ‘สุขสันต์วันเกิด’ สะกิดความทรงจำของจี้วั้งอย่างเลี่ยงไม่ได้ บวกกับภาพของจีป้อเหยียนในคืนนั้นมันเยอะเกินไป จี้วั้งรู้สึกถึงแอลกอฮอล์ ที่มวนอยู่ในห้อง ทรมานจนอยากอาเจียนออกมา

แต่อยู่ต่อหน้าช่งเก๋ จี้วั้งยังคงยึดตามปกติ เขารับถุงนั้นมา “ขอบใจนะ ไว้คราวหน้าจะเลี้ยงนายเอง”

ช่งเก๋ยกไหล่ “เอาเถอะ ใครจะไปรู้ว่าคราวหน้าที่พูดถึงคือเมื่อไหร่ หลังจากนั้นนายต้องงานยุ่งมากแน่”

จี้วั้งไม่คิดแบบนั้น “มันก็ไม่แน่หรอก นายก็รู้ ช่วงที่ไม่มีละครฉันว่างแค่นั้น”

ตั้งแต่ที่เขาเข้าวงการมา ช่งเก๋อยากให้เห็นเขามีชื่อเสียงและพูดเสมอว่า เขาหล่อขนาดนี้จะไม่ดังได้อย่างไร

ความจริงจี้วั้งไม่ได้ดังเปรี้ยงปร้าง และเขาก็ไม่ได้ยึดติดว่าจะดังหรือไม่งานด้านการแสดงสำหรับเขาเป็นเพียงอาชีพเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเท่านั้น

ร่ำลาช่งเก๋เสร็จก็ขึ้นแท็กซี่ เขาเปิดดูดู เห็นว่าข้างในเป็นกล่องน้ำหอมพีโรโมน เมื่อเห็นของขวัญชิ้นนี้ จี้วั้งถึงกับพูดไม่ออกไปครู่หนึ่ง เขาถ่ายรูปแล้วส่งวีแชตไปหาช่งเก๋ พร้อมกับพิมพ์เครื่องหมายคำถาม

ช่งเก๋ไม่ได้คิดว่าตัวเองให้ของขวัญชิ้นนี้ส่งเดช [เป็นน้ำหอมพีโรโมน

แบบเดียวกับของฉีป้อเหยียน ฉันขอร้องแฟนอยู่ตั้งนานกว่าจะซื้อมาให้
จี้ว่ง [แล้วนายเอามาให้ฉันทำไม]

[ก็นายชอบพีชไม่ใช่เหรอ พีโรโมนของฉีป้อเหยียนก็เป็นกลิ่นพีช]
พูดมาตรงนี้ ช่งเก๋อจึงพูดเสริมอีกประโยค [อ้อ จริงด้วยสิ พีโรโมน
ของนายคือกลิ่นเหล่านี้ นายไม่ได้ใช้กลิ่นพรุณัสเพอร์ซีซีดีใส่ตัวเธอ
ก็นายชอบกลิ่นนี้ที่สุดเลยนี่นา]

จี้ว่งโยนโทรศัพท์มือถือและน้ำหอมไว้ข้าง ๆ ไม่ตอบข้อความอีกฝ่าย
และตัดสินใจว่าช่วงที่ไม่ได้ถ่ายละครจะไม่ออกมาเจอช่งเก๋ออีก

จี้ว่งรู้ดีอยู่แก่ใจ เขาไม่โทษช่งเก๋อ และที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีใครรู้
เรื่องราวในอดีตของเขากับฉีป้อเหยียน ใครจะไปคิดล่ะว่าฉีป้อเหยียนที่กำลัง
ตั้งเป็นพลุแตกตอนนี้จะเคยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับนักแสดงไร้ชื่อเสียง
อย่างเขา

เขาลงจากแท็กซี่ พี่หังก็โทรหาเขาสามสาย เดิมที่จี้ว่งคิดจะทิ้งน้ำหอม
นั้นไว้บนรถ แต่คนขับตะโกนเรียกเขาไว้ “พ่อหนุ่ม ลืมเอาของลงไปด้วย”

จี้ว่งไม่มีทางเลือกนอกจากถือถุงใบนั้นมาด้วย เขาตั้งใจจะทิ้งมัน
ที่ถังขยะใต้ตึก แม้การทำแบบนี้จะผิดต่อช่งเก๋อ แต่จี้ว่งยอมดื่มพรุณัส
เพอร์ซีซีฟีนแก้วดีกว่าใช้น้ำหอมกลิ่นเดียวกับฉีป้อเหยียน

เวลานี้พี่หังโทรมาอีก จี้ว่งกดรับสาย ฝ่ายตรงข้ามโทรมาคุยเรื่อง
งาน พี่หังบอกว่าเธอรับงานรายการวาไรตี้ไว้ให้เขา ออกเดินทางอาทิตย์หน้า
เขารับเชิญยังคอนเสิร์ตไม่ครบ แต่ฝ่ายโปรดักชันดีมาก เบื้องหลังก็มีคน
คอยสนับสนุนอยู่พอตัว

แม้รายการนี้จะแค่ออกมาทดลองตลาดก่อน แต่สามารถรับประกัน
ความยิ่งใหญ่ด้านทรัพยากรและกำลังการโปรโมตที่ดีเยี่ยม เดิมที่อันดับ
ของจี้ว่งไม่ถึงขั้นที่จะได้ร่วมงานนี้ แต่ช่วงนี้เขาโด่งดังมาก บวกกับทีมงาน
รายการกำลังอยากได้ศิลปินที่ไม่เรื่องมากและอดทนต่อความลำบากได้

จี้ว่งฟังปุ๊บก็เข้าใจทันที...รายการวาไรตี้จับเอาศิลปินเบอร์เล็กเบอร์ใหญ่
มารวมกัน อะไรที่ซูเปอร์สตาร์ทำไม่ได้ งานนั้นก็ต้องหาคนอื่นมาทำแทน

พี่หังปฏิเสธทางอนาคตให้เขาไว้เสร็จสรรพ วางแผนว่าจี้ว่งจะอาศัยรายการ

ว่าไรตี้ได้เต้าขึ้นไปได้อีกชั้น

พี่หิงบอกว่า “เสียว่วง หลายปีมานี้ฉันดูแลนายยังงัย นายคงรู้ดี ฉันไม่พานายไปลงหลุมหรือกนา รายการว่าไรตี้นี้เป็นโอกาสที่ดีมาก นายต้องทำมันให้ได้นะ”

จี้วังกดเปิดไฟ ปลดล็อกประตู เพิ่งพบว่าตัวเองยังหิวถุ้งน้ำหอมนั้นติดมือมาด้วย ก็สงสัยว่าคงลืมเอาไปทิ้ง เขาเอียงคอหนีบโทรศัพท์มือถือถือกลับไหลแล้วถากกลับไป “ฝ่ายนั้นเสนอราคามาเท่าไร”

พี่หิงถูกคำถามของจี้วังก้อมโหนกแทบจุกอกตาย เธออุตส่าห์สาธยายข้อดีต่างๆ ตั้งมากมาย แต่จี้วังกกลับสนใจแต่เรื่องเงิน

เป็นเรื่องจริงที่จี้วังกสนใจเรื่องเงินเพียงอย่างเดียว ส่วนจะมีชื่อเสียงโด่งดังหรือไม่ เป็นสิ่งเลือนลอยเกินไป จะมีอะไรจับต้องได้ไปกว่าเงินอีกหรือ

โชคดีที่จำนวนที่พี่หิงเสนอมามากพอจะทำให้เขาสนใจได้ เมื่อแบ่งเปอร์เซ็นต์ให้บริษัทแล้ว ส่วนที่เหลือถึงมือเขาก็ยิ่งมากพอ ไม่ต้องแสดงละครไปอีกปีก็ไม่อดตาย

“ไม่มีปัญหา พรุ่งนี้ผมจะไปเซ็นสัญญาที่บริษัท” เมื่อเข้ามาในห้องจี้วังกโยนถุ้งน้ำหอมไว้บนพื้นแบบส่งๆ วางสายจากพี่หิงเสร็จจึงไปอาบน้ำ

เขาใช้น้ำร้อนชำระร่างกาย สายน้ำไหลลงมาตามเส้นผมและร่างกายจนเปียกชื้น จี้วังกมีลาคอยาวเรียวยระหง จริงๆ แล้วทุกส่วนของร่างกายเขาน่ามองมาก ต่อให้ไม่แสดงละครแล้วไปเป็นนายแบบก็สามารถทำเงินได้เหมือนกัน

น่าเสียดายที่บางส่วนของร่างกายก็เป็นเหมือนกับตำหนิบนนิ้วมือเขา... หลังคอจี้วังกมีรอยแผลเป็น ดีที่มันอยู่ตำแหน่งต้นคอ รอยแผลเป็นนี้เกิดขึ้นซ้ำๆ แผลยังไม่ทันสมานตัวก็เกิดแผลใหม่ขึ้นอีก กระทั่งเกิดรอยแผลเป็นบนผิวหนังบริเวณนั้นจนไม่อาจจางหายไป

แต่มันก็แค่รอยแผลเป็นที่พิสูจน์อะไรไม่ได้ ต่างจากเครื่องหมายตีตราระหว่างอัลฟากับโอเมก้าอย่างสิ้นเชิง

ถ้ามีคนเห็นหลังคอของจี้วังก ฝ่ายตรงข้ามต้องประหลาดใจแน่ เพราะไม่มีอัลฟาคนไหนยอมถูกจี้วังกโจมตีตรงบริเวณนี้หรอก

อัลฟาต่างจากโอเมก้า ต่อมาที่ด้านหลังคอฝ่อและเสื่อมสภาพไปนานแล้ว ไม่มีประสิทธิภาพที่จะทำเครื่องหมายตีตราได้ และถ้ามีรอยฟันอยู่บนหลังคออัลฟา นั่นหมายความว่าอีกฝ่ายที่เป็นคู่ของเขาอาจเป็นอัลฟาเหมือนกัน

ลักษณะตาของอัลฟาต่างผลึกใสกัน เหมือนกับเสือสองตัวอยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้ ไม่ใช่แค่ขยชะแยงพิโรโมนของกันและกันเท่านั้น แต่ธรรมชาติไม่ยอมตกเป็นเบี้ยล่าง อัลฟาที่ถูกอัลฟาอีกคนทิ้งรอยกัดไว้บนหลังคอ เท่ากับเป็นเครื่องหมายแห่งความอภัยอย่างโจ่งแจ้ง

สถานการณ์แบบนี้พบเห็นได้น้อยมาก เพราะเป็นการฝ่าธรรมชาติเหมือนพวกแปลกแยก

โชคดีที่รอยแผลเป็นของจิ้งจอก่อนข้างต่ำ โดยทั่วไปจะใช้เสื้อผ้าปิดได้มิดชิด ถ้าเป็นตอนที่เสื้อผ้าปิดไม่มิด เขาจะใช้วิธีอื่นมาอำพรางมันแทน

จิ้งจอกไม่ต้องการให้คนอื่นเห็นอดีตของเขาผ่านรอยแผลเป็นนี้ แม้แต่ตัวเองยังไม่อยากหวนกลับไปนึกถึงช่วงเวลานั้นเลย

เมื่อออกมาจากห้องน้ำ จิ้งจอกเดินตัวเปล่ามาเปิดตู้เย็น หยิบเบียร์ออกมาหนึ่งขวด แล้วกดเปิดโทรทัศน์ มีเสียงที่แสนคุ้นเคยที่เขาอยากให้ผู้เจ้าของเสียงตายไปเสียดังมาจากในนั้น...เป็นเสียงของจีป้อเหยียน

จีป้อเหยียนกำลังอิงแอบแนบชิดอยู่กับศิลปินหญิงหน้าตาดีคนหนึ่ง ทั้งสองแบ่งกันกินช็อกโกแลต โฆษณานี้ทั้งคู่รับบทเป็นแฟนกัน จีป้อเหยียนมองฝ่ายตรงข้ามด้วยสายตาทอບุ่นและเปี่ยมด้วยความรัก

เขาพูดว่า “ผมรักคุณ”

จิ้งจอกเปลี่ยนช่องแล้วเดินไปที่โถงหน้า หยิบขวดน้ำหอมโยนใส่ถังขยะ ขวดน้ำหอมที่เปราะบางไม่อาจทนทานการถูกโยนทิ้ง ตัวขวดจึงแตกกระจายอยู่ในถังขยะ กลิ่นหอมไซยฟุ้งอบอวลไปทั่วห้อง

ถ้าช่วงก่อนเคยได้กลิ่นน้ำหอมนี้ ต้องรู้แน่ๆว่ากลิ่นนี้มีส่วนคล้ายพิโรโมนของจิ้งจอกอยู่จริง ๆ

พิโรโมนของจิ้งจอกมีกลิ่นเหลืออ่อน ๆ ปกติไม่ค่อยปล่อยกลิ่นออกมา

ง่าย ๆ

เส้นเลือดบนขมับจี๋วังเต้นตุบ ๆ เขาเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันพุดออกมาคำหนึ่ง “สารเลว...”

เมื่อก่อนกลิ่นนี้เคยฟุ้งกระจายไปทั้งห้องจนรุกรานรุกรวมชน กลิ่นที่ผสมผสานกันอย่างกลมเครือชวนให้เวียนหัว แขนขาชาตึก ไร้เรียวแรงไปทั้งตัว

ฉีป้อเหยียนนับตั้งหุเขาแล้วบอกว่า “พี่เอาแต่พูดว่าไม่ชอบ แต่พี่โรโมนของพี่กลับร่ำร้อหาผมตลอด ผมเวียนหัวจะแยะแล้วเนี่ย”

คำตอบของจี๋วังคือการจิกเล็บลงบนแผ่นหลังฉีป้อเหยียนแรง ๆ แต่อีกฝ่ายกลับยังใช้พี่โรโมนที่เข้มข้นขึ้นมาปกคลุมและกำราบจี๋วัง

ฉีป้อเหยียนมาที่ห้องของจี๋วังแต่ละครั้ง กลิ่นนั้นจะติดค้างอยู่ในห้อง ต้องใช้เวลาหลายวันกว่าจะจางหาย

ตอนนั้นจี๋วังชอบให้เพื่อนมาเที่ยวที่บ้านเป็นพิเศษ แต่ตอนหลังเขาไม่กล้าทำแบบนั้นแล้ว เพราะกลัวว่าฉีป้อเหยียนจะมาหาเขาอีก

หมอนั้นมันบ้า อีกฝ่ายจะไม่ปิดบังอะไรทั้งนั้น แม้ว่าเพื่อนของจี๋วังจะอยู่ที่นั่นด้วย

ถ้าไม่บ้า ทำไม่ต้องทำน้ำหอมแบบนี้ล่ะ

ถ้าไม่บ้า ทำไม่ต้องเอาของแบบนี้ไปมุดอยู่บนตัวตอนขึ้นเวทีด้วยล่ะ

จี๋วังยกมือขึ้นปิดหน้า ผู้ชายสารเลวคนนี้ราวกับกลัวว่าเขาจะลืม ถึงได้ย้าเตือนเขาครั้งแล้วครั้งเล่า ทรมานจนเขาจะบ้าตายอยู่แล้ว